tas oma leidust nende inimestele, kes kui õpetatud mehed ehk targad kuuldsad olivad. Aga köikidele, kellele ta seda kuld plaati näitas, oli see kiri üsna tundmata. Üks ainus mees teadis temale öelda, et Egiptuses üks mees elab, kes köik wanad kirjad loeb ja köik teadused mõistab. Dakianos andis karja omanikude kätte tagasi ja rändas ise Egiptuse maale.

Kerge waewaga teidis ta kuuldsa wana mehe, rääkis temale oma asja ja näitas ka leitud kuld plaati. Wana mees wõttis teda sõbralikult wastu ja waatas seda kirja suure imekspanemisega. Ta luges seda kohe ja kui ta natukene aega oli järele mõelnud, küsis ta karjatse käest, kust ta selle imeliku tahwli olla leidnud. Kui karjane temale köik oli jutustanud, ütles wana mees: „See kiri kuulutab selle tahwli leidjale asju, mis sinusse wist ei saa puutuma. Oma silmanäu järel näitad sa üks õiglane mees olewat, see kiri aga räägib ühest jumalakartmatast, kes hirmust otsa saab leidma.“ „Kuda oleks see wõimalik,“ ütles Dakianos ehmatanud, „et mulle õnnetus ja kurjus juhtuks, sest ma olen oma Jumalat ikka truuwiste ja õiglasel meelel teeninud.“ „Mis loodud saatlus on seadnud,“ wastus wana mees, „see läheb igal ajal töeks. Aga kui sa tugew

kül oled, siis ehk wõid sa wahest selle kirja kuulutust waleks teha.“ „Kuda pean mina seda siis algama?“ küsis Dakianos. „Kui sina seda määratumat warandust targaste prungid,“ ütles wana mees, „mis see tahwel tema omanikule lubab ja juhatab.“

„Kui aga prunkimise wiisist ükši lugu on, wastas karjane, „siis wõiks see tahwel mulle kül köige maailma warandused anda ja mina tahaksin neid köige paremine ja targaste prunkida. Et sina aga üksi seda kirja wõid lugeda, siis tead sina ka köige paremine, kuda seda warandust peab üles otsitama. Tulle minuga; meie tahame köik teine teisega kui wennad jagada.“

Wana mees waatas tema otsa ja ütles ohkamisega: „Mina kardan wäga, et mina see esimene olen, kes kahatseb, et sind rikkusele olen aitanud.“

„Kuda?“ hüüdis Dakianos, „sina tahad mind õnnelikuks teha ja mina peaksin tänamata olema? Missugune kurjus on häbematam, kui tänamata meel? Mina wannun sulle igawese Jumala juures, et mina sind kui isa austada, köik ausaste sinuga jagada ehk koguni sellega rahul taban olla, mis sinu isalik heldus mulle annab.“ — Nõnda rääkis Dakianos, sest rahaahnus ei

Eesti-ma rahwa Kalender 1876, lk. 27